

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR
SECRETAR GENERAL

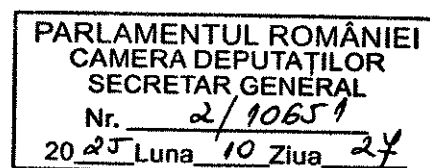
Nr. 8582/2025

22-10-2025

Către: **DOAMNA IOANA BRAN - VOINEA**
SECRETARUL GENERAL AL CAMEREI DEPUTAȚILOR

Ref. la: punctele de vedere ale Guvernului aprobat în ședința Guvernului din data
de 16 octombrie 2025

STIMATĂ DOAMNĂ SECRETAR GENERAL,

Vă transmitem, alăturat, în original, **punctele de vedere ale Guvernului** referitoare la:

1. *Proiectul de Lege pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ (Bp. 156/2025, Plx. 321/2025);*
2. *Propunerea legislativă pentru completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ (Bp. 264/2025, Plx. 328/2025);*
3. *Propunere legislativă privind includerea Parcului Rozelor din municipiul Timișoara pe lista monumentelor istorice (Bp. 175/2025, Plx. 251/2025);*
4. *Proiectul de Lege pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 19/2006 privind utilizarea plajei Mării Negre și controlul activităților desfășurate pe plajă (Bp. 157/2025, Plx. 219/2025).*

Totodată, vă transmitem atașat, în copie, punctele de vedere ale Guvernului referitoare la *propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr. 134/2010, privind codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare (Bp. 280/2025) și la propunerea legislativă pentru completarea Legii nr. 45/2009 privind organizarea și funcționarea Academiei de Științe Agricole și Silvicultură "Gheorghe Ionescu-Șișești" și a sistemului de cercetare-dezvoltare din domeniile agriculturii, silviculturii și industriei alimentare (Bp. 255/2025).*

Cu deosebită considerație,

NINI SĂPUNARU

SECRETAR DE STAT

PRIM MINISTRU

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție și în temeiul art. 25 lit. (b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.57/2019 privind Codul Administrativ, Guvernul României formulează următorul

PUNCT DE VEDERE

referitor la *propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr.134/2010, privind codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, inițiată de domnul deputat neafiliat Radu - Mihail Ionescu și doamna deputat neafiliat Monica Ionescu (**Bp. 280/2025**)

I. Principalele reglementări

Inițiativa legislativă vizează completarea art. 715 din *Legea nr.134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, cu un nou alineat, alin. (6), prin care se propune instituirea posibilității de a se introduce contestația privind prescripția dreptului de a obține executarea silită pe tot parcursul acesteia.

II. Observații

1. Apreciem că analiza instituției prescripției dreptului de a obține executarea silită trebuie realizată în strânsă legătură cu instituția prescripției dreptului material la acțiune, care, odată cu schimbarea de regim juridic efectuată prin intrarea în vigoare a *Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările și completările ulterioare* (în continuare, *N.C.C.*), s-a transformat într-o instituție care interesează, mai degrabă, interese de ordin privat. În acest sens, în doctrină¹, s-a arătat că în sistemul *Noului Cod civil*, prescripția nu operează de drept și nici

¹ M. Nicolae, *Tratat de prescripție extinctivă*, ed. Universul Juridic, București, 2010, pag. 1159

din oficiu, în baza hotărârii instanței judecătorești sau arbitrale, ci numai la cererea persoanei interesate (art. 2.512 *Noul Cod civil*).

În primul rând, este de remarcat că prescripția nu operează *ipso iure*, deoarece prin simpla împlinire a termenului cel în folosul căruia curge prescripția nu este exonerat de răspundere, ci doar îndreptățit să refuze îndeplinirea obligației de care este ținut. Deci, prin expirarea termenului de prescripție se naște *ope legis* dreptul sau facultatea de a opune beneficiul prescripției împlinite, iar nu și constatarea stingerii înseși a dreptului de către organul de jurisdicție. Astfel, prescripția extinctivă este, din acest punct de vedere, de natură potestativă, distinctă de dreptul subiectiv primar afectat de împlinirea termenului de prescripție, și poate fi exercitată sau, după caz, abandonată prin efectul renunțării la prescripție. În al doilea rând, prescripția nu poate fi aplicată *ex officio* de către organul de jurisdicție, chiar dacă invocarea prescripției ar fi în interesul statului sau al unităților sale administrativ-teritoriale [art. 2.512 alin. (2) și (3) *Noul Cod civil*]. Mai mult, ea nici măcar nu poate fi pusă în discuția părților, în virtutea rolului activ, din moment ce, pe de o parte, e vorba de o excepție personală, iar nu de o excepție de ordine publică, și pe de altă parte, o asemenea chestiune în plan procesual interesează *principiul disponibilității*, fiind un aspect ori o facultate inerentă dreptului fiecărei părți de a dispune, în cursul procesului, de drepturile sale materiale și procedurale, iar acest aspect trebuie lăsat la aprecierea acesteia, iar nu a instanței de judecată.

2. În ceea ce privește exercitarea dreptului de a obține executarea silită, în doctrină² s-a precizat că acesta trebuie - și el - să fie exercitat într-un termen legal predeterminat, căci, altfel, la cererea persoanei interesate, trebuie să se refuze îndeplinirea oricărui act de executare. După caz, titlul executoriu nu va mai fi eliberat sau el nu mai poate fi pus în executare silită, consecința directă a acestei situații fiind că prin intervenirea prescripției dreptului subiectiv recunoscut în cuprinsul titlului executoriu rămâne lipsit de protecția legii, statul nemaiasigurând exercitarea forței lui de coerciție pentru a-l aduce la îndeplinire. Debitorul se poate, însă, dispensa, de prerogativa sa de a invoca excepția prescripției, caz în care, în contextul actualei reglementări în materie [art. 706 alin. (1) *Noul Cod de procedură civilă*], creditorul va putea

² A se vedea I. Deleanu, V. Mitea, S. Deleanu, *Tratat de procedură civilă. Vol. III. Ediție revăzută, completată și actualizată. Noul Cod de procedură civilă*, Ed. Universul Juridic, București, 2013, p. 295

obține executarea silită fără ca împlinirea termenului legal al prescripției să îl afecteze, nici executorul judecătoresc, nici instanța de executare nemaiputând invoca din oficiu împlinirea termenului. Aceasta din urmă este, fără îndoială, cea mai importantă modificare la regimul juridic al prescripției pe care o propune *Noul Cod de procedură civilă*, ea armonizându-se, astfel, cu concepția deja consfințită, în planul dreptului substanțial, prin prevederile art. 2512 alin. (1) și (2) *Noul Cod civil*. În acest fel, invocarea prescripției a fost extrasă din zona de influență a puterii publice, păstrându-și un caracter eminamente privat.

3. Totodată, în doctrină³, s-a reținut că împlinirea prescripției dreptului de a obține executarea silită are ca efect stingerea acestui drept și pierderea caracterului executoriu al înscrisului care constituie titlu executoriu. Trebuie subliniat, însă, că, în reglementarea actuală, nici prescripția extinctivă de drept material, nici cea de drept procesual nu mai sunt instituții de ordine publică, noile *Coduri civil* și *Codul de procedură civilă* conferindu-le un caracter de ordine privată. Așadar, prescripția nu operează de plin drept, iar invocarea împlinirii prescripției dreptului de a obține executarea silită poate fi făcută numai de persoana interesată [art. 707 alin. (1) *Noul cod de procedură civilă*] în cursul executării silite, inclusiv pe calea contestației la executare. Prin urmare, organul de executare căruia i se prezintă un titlu executoriu, după împlinirea termenului de prescripție, nu poate să refuze punerea în executare a acestuia. De asemenea, instanța competentă nu poate să respingă, pentru acest motiv, cererea de încuviințare a executării silite. Este o soluție care este prevăzută în mod expres de art. 2512 alin. (2) *Noul Cod civil*, în cazul prescripției dreptului la acțiune și care decurge în mod implicit din prevederile art. 707 alin. (1) *Noul Cod de procedură civilă* și pentru cazul prescripției dreptului de a obține executarea silită.

În ceea ce privește momentul până la care se invocă prescripția, în doctrină⁴, s-a arătat că, potrivit art. 2513 *Noul Cod civil*, prescripția nu poate fi invocată în tot cursul procesului, ci trebuie „*opusă numai în primă instanță, prin întâmpinare sau, în lipsa invocării, cel mai târziu la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate*”. Textul are în vedere prescripția dreptului la acțiunea condamnatorie, însă el reprezintă

³ A se vedea G. Boroi, M. Stancu, *Drept procesual civil. Judecata în căile de atac. Proceduri speciale. Executarea silită ed. a 6-a revizuită și adăugită*, ed. Hamangiu, București, 2013, p. 578.

⁴ A se vedea M. Nicolae în V.M. Ciobanu, M. Nicolae (coord.), *Noul cod de procedură civilă comentat și adnotat vol. II* Ed. Universul Juridic 2016

regula de principiu, de drept comun în materie. De aceea, cât privește prescripția dreptului de a obține executarea silită, aceasta nu poate fi opusă oricând, *recte* pe toată durata executării silite, o astfel de soluție contravenind normei cuprinse în art. 2.513 *Noul Cod civil*.

În consecință, facultatea de a invoca prescripției executării silite este temporară, fiind supusă termenelor de exercitare a contestației la executare. Cum prescripția vizează, de regulă, legalitatea executării înseși, iar nu doar actelor de executare, fiind un incident privind procedura de executare silită, înseamnă că ea, în condițiile regimului de drept comun, nu poate fi invocată, pe calea contestației la executare, oricând pe durata executării silite, ci numai în primul termen de 15 zile în care aceasta poate fi formulată potrivit art. 715 *Noul Cod de procedură civilă*.

5. Tot în același sens, în doctrină⁵, s-a mai susținut că prescripția dreptului de a obține executarea silită nu poate fi invocată de instanță din oficiu, ci exclusiv de către persoana interesată, pe calea contestației la executare îndreptate împotriva executării silite înseși [art. 712 alin. (1) *Noul Cod de procedură civilă*], în termenul prevăzut de art. 715 alin. (1) pct. 3 *Noul Cod de procedură civilă*, sub sancțiunea de a nu invoca acest motiv ulterior, câtă vreme o eventuală modificare a contestației, prin care s-ar invoca, în plus, și acest motiv (neapărat în cuprinsul contestației inițiale), trebuie să respecte nu doar dispozițiile generale ale art. 204 NCPC, ci și prevederile art. 713 alin. (3) *Noul Cod de procedură civilă* - noi motive de contestație pot fi adăugate doar dacă, în privința acestora din urmă este respectat termenul de exercitare a contestației la executare. Autorul subliniază că prescripția dreptului de a obține executarea silită nu poate fi invocată decât pe calea contestației îndreptate împotriva executării silite propriu-zise, în termen de 15 zile de la data la care debitorul a luat la cunoștință de primul act de executare, potrivit art. 715 alin. (1) pct. 3 *Noul Cod de procedură civilă*, întrucât efectul prescripției constă în pierderea puterii executorii a titlului, iar, în consecință, o astfel de chestiune vizează însăși declanșarea executării silite, lipsind-o de temei. Ca urmare, invocarea prescripției urmează același regim juridic cu invocarea lipsei titlului executoriu, neputând fi opusă într-un stadiu ulterior al executării silite, pe calea unei contestații împotriva unor acte subsecvente.

⁵ L.G. Zidaru, *Invocarea prescripției extinctive în faza executării silite*, în E. Oprina, V. Bozesan, *Executarea silită. Dificultăți și soluții practice. Volumul 1*, ed. Universul Juridic, București, 2016, p. 371.

6. De asemenea, în doctrină⁶, s-a mai reținut că prescripția, pentru a produce efectele sale firești, trebuie să fie constată/declarată de către instanța de judecată. Dacă în vechea reglementare prescripția era reglementată de norme de ordine publică, având un caracter absolut, aspect care determina posibilitatea ca aceasta să fie invocată din oficiu de instanța de judecată în orice moment procesual, în noua reglementare, prescripția a dobândit un caracter de ordine privată, astfel încât nu mai poate fi invocată decât de către pârât, prin întâmpinare sau, în lipsa invocării, cel mai târziu la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate (art. 2513 *Noul Cod civil*). Prin urmare, prescripția trebuie să fie invocată de către persoana interesată, aceasta neoperând de plin drept. Fată de dispozițiile art. 707 alin. (1) *Noul Cod de procedură civilă*, care prevăd că prescripția nu operează de plin drept, ci numai la cererea persoanei interesate, instanța nu poate respinge cererea de încuviințare a executării silite în baza unui titlu față de care termenul de prescripție este împlinit. În egală măsură, executorul judecătoresc nu poate respinge în faza înregistrării dosarului de executare o cerere bazată pe un astfel de titlu, întrucât ambele proceduri sunt necontencioase, iar prescripția nu poate fi invocată decât de acela în favoarea căruia curge. Mai mult, potrivit art. 2512 alin. (3) *Noul Cod civil*, prescripția nu poate fi invocată din oficiu nici dacă ea ar fi în beneficiul statului ori al unităților administrativ-teritoriale. Pentru aceste motive, terții sau creditorii intervenienți nu pot invoca prescripția executării silite, cu atât mai puțin terțul poprit pe calea apărărilor formulate în cadrul procedurii de validare a popririi. Excepția prescripției dreptului de a solicita executarea silită reprezintă o apărare de fond privind executarea silită înseși și, ca urmare, nu poate fi invocată decât în termenul de 15 zile în care se poate formula contestație la executare împotriva acestei executări, conform art. 715 *Noul Cod de procedură civilă*. Invocarea ulterioară a excepției impune judecătorului cauzei obligația de a constata tardivitatea invocării acestei apărări, cu consecința neanalizării ei.

7. Totodată, în doctrină⁷ s-a mai arătat că normele care reglementează prescripția în materia executării silite au caracter

⁶ M. Dinu, R. Stanciu, *Executarea silită în Codul de procedură civilă. Ediția a 2-a. Comentariu pe articole*. Ed. Hamangiu, București 2019, pag. 340-341

⁷ E. Oprina, I. Gârbulet, *Tratat teoretic și practic de executare silită. Vol. I. Teoria generală și procedurile executivale*, Ed. Universul Juridic, București, 2013, pp 511-512.

dispozitiv, art. 2512 *Noul Cod civil* prevăzând că prescripția poate fi opusă numai de cel în folosul căruia curge, personal sau prin reprezentant, organul de jurisdicție competent neputând aplica prescripția din oficiu. Prin urmare, invocarea prescripției extinctive și, implicit, a prescripției dreptului de a obține executarea silită este rezervată numai persoanei interesate, respectiv celei în favoarea căreia curge prescripția, instanța nemaiavând dreptul de a cerceta și invoca din oficiu acest incident procedural. Acest caracter rezultă și din interpretarea întregii reglementări adusă *Noul Cod civil* instituției prescripției extinctive, părțile putând să amenajeze, în anumite limite, regulile privitoare la prescripția dreptului la acțiune.

Principiile care au stat la baza acestei noi reglementări constau în necesitatea asigurării certitudinii și stabilității raporturilor juridice civile, dar și respectarea principiului libertății contractuale, cu condiția să nu aducă atingere ordinii publice, normelor imperative și bunelor moravuri. Rezultă, așadar, că prescripția extincitivă reprezintă, *de lege lata*, o instituție de drept privat, la îndemâna exclusiv a celui interesat.

8. De asemenea, în contextul analizei prezentei propuneri legislative, considerăm că ar putea fi avute în vedere și statuările instanței noastre de contencios constituțional cu privire la soluția legislativă din cuprinsul dispozițiilor art. 2513⁸ *Noul Cod civil*, care stabilesc momentul până la care poate fi invocată prescripția dreptului materiale la acțiune. Astfel, prin *Decizia nr. 156/2023*⁹, s-au reținut următoarele:

"18. Față de criticile formulate în cauza de față, Curtea Constituțională reține, cu titlu general, că prescripția extinctivă stinge dreptul material la acțiune care nu a fost exercitat în termenul stabilit de lege, prin drept la acțiune înțelegându-se dreptul de a constrânge o persoană, cu ajutorul forței publice, să execute o anumită prestație, să respecte o anumită situație juridică sau să suporte orice altă sancțiune civilă, după caz [astfel cum prevede art. 2.500 alin. (2) din Codul civil] sau, cu alte cuvinte, posibilitatea reclamantului-creditor de a solicita instanțelor judecătorești să oblige pârâtul-debitor la executarea prestației asumate în cadrul unui raport juridic obligațional. Dacă dreptul la

⁸ Care au următorul conținut:

*"Art. 2.513. Momentul până la care se poate invoca prescripția
Prescripția poate fi opusă numai în prima instanță, prin întâmpinare, sau, în lipsa invocării, cel mai târziu la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate."*

⁹ referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2.512 și 2.513 din Codul civil, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 648 din 14 iulie 2023.

acțiune nu este exercitat într-un anumit termen, fixat în funcție de situația juridică particulară, creditorul nu mai poate obține concursul forței coercitive a statului declanșate ca urmare a unei hotărâri judecătorești definitive de obligare a debitorului la îndeplinirea obligației ce îi incumbă. Într-o asemenea situație, dreptul subiectiv civil apărat prin intermediul dreptului la acțiune se menține, dar va putea fi valorificat după trecerea termenului de prescripție a dreptului la acțiune doar dacă debitorul consimte să își îndeplinească de bunăvoie obligația.

19. Curtea constată că nu pot fi reținute criticile formulate în motivarea excepției de neconstituționalitate, acestea punând în discuție eficacitatea instituției prescripției extinctive în noua reglementare, iar nu constituționalitatea acesteia. Or, faptul că legiuitorul a reconfigurat regimul juridic al acestei instituții, conferindu-i deopotrivă valențe de ordine publică și privată, nu se constituie într-un viciu de neconstituționalitate, nefiind afectate exigențele principiului legalității instituit prin art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală. Actuala reglementare nu face altceva decât să dea expresie unei noi concepții legislative, diferită de cea instituită prin Decretul nr. 167/1958, dar prin nimic contrară standardelor constituționale.

(...)

22. Instituirea prin lege a unui anumit termen în care partea interesată, în folosul căreia curge prescripția, poate invoca excepția intervenirii prescripției extinctive nu este de natură să afecteze constituționalitatea reglementării. În jurisprudența sa (a se vedea, de exemplu, Decizia nr. 296 din 8 iulie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 577 din 12 august 2003), Curtea a statuat că exercitarea unui drept de către titularul său nu poate avea loc decât într-un anumit cadru, prestabilit de legiuitor, cu respectarea anumitor exigențe, cărora li se subsumează și instituirea unor termene, după a căror expirare valorificarea respectivului drept nu mai este posibilă. În condițiile în care, potrivit principiului *nemo censetur ignorare legem*, care semnifică faptul că nimeni nu se poate apăra invocând necunoașterea legii, titularul unui drept este prezumat că a avut cunoștință de reglementarea care prevedea că valorificarea dreptului său se circumscrie unui anumit termen, iar dacă nu îl respectă, consecințele negative pe care va fi ținut să le suporte nu pot fi imputate decât propriei sale lipse de diligență. Totodată, Curtea a arătat că instituția prescripției, în general, și termenele în raport cu care își produce efectele aceasta au ca finalitate facilitarea dreptului de acces liber la justiție, prin asigurarea

unui climat de ordine indispensabil exercitării în condiții optime a acestui drept constituțional, prevenindu-se eventualele abuzuri și limitându-se efectele perturbatoare asupra stabilității și securității raporturilor juridice civile.

23. Așadar, câtă vreme partea interesată (debitorul-pârât) ar fi putut, în cadrul procesului declanșat de creditorul-reclamant, să invoce excepția intervenirii prescripției extinctive până la momentul procesual precizat de art. 2.513 din Codul civil, nu se poate susține cu temei existența vreunui viciu de neconstituționalitate a reglementării, din perspectiva învederată de instanța autoare a excepției de neconstituționalitate. Nu se poate vorbi despre o „diferență nejustificată rațional între mijloacele de apărare pe care debitorul le are în procesul civil“, așa cum se susține în motivarea criticii de neconstituționalitate, în condițiile în care fiecare mijloc de probă/mijloc procesual de apărare are propriul său regim de administrare/utilizare, conform prevederilor procedurale aplicabile, în cadrul unei discipline procesuale indispensabile bunei desfășurări a actului jurisdicțional în scopul îndeplinirii justiției, ca deziderat constituțional.”

După cum rezultă și din opiniile doctrinare expuse mai sus, contrar susținerilor cuprinse în *Expunerea de motive*, chestiunea momentului până la care poate fi invocată prescripția dreptului de a cere executarea silită a unei obligații nu este una controversată. În continuare, trebuie că fapta creditorului de a cere punerea în executare a unui titlu executoriu în privința căruia s-a împlinit termenul de prescripție nu reprezintă expresia unui abuz de drept, întrucât lipsa forței executorii nu atrage după sine o altă cauză de ineficacitate a obligației a cărei executare se urmărește.

De asemenea, trebuie menționat că pierderea prin prescripție a caracterului executoriu a titlului executoriu poate fi întotdeauna cunoscută de către debitor încă de la debutul procedurilor de executare silită, motiv pentru care instituirea unei soluții care ar permite invocarea excepției prescripției oricând în cursul executării silite ar reprezenta o abatere nejustificată de la regula de principiu stabilită de dispozițiile de drept comun de la art. 247 alin. (2) *Noul Cod de procedură civilă*¹⁰ referitoare la invocarea excepțiilor procesuale relative.

¹⁰ Care au următorul continut:

”Art. 247. Invocare

(2) Excepțiile relative pot fi invocate de partea care justifică un interes, cel mai târziu la primul termen de judecată după savârșirea neregularității procedurale, în etapa cercetării procesului și înainte de a se pune concluzii de fond”

9. Astfel, soluția legislativă actuală care nu permite invocarea excepției prescripției dreptului de a obține executarea silită oricând pe parcursul procedurii de executare silită are avantajul de clarifica încă de la debutul procedurii de executare situația juridică a titlului executoriu din perspectiva forței executorii. Așa fiind, considerăm că instituirea unei soluții legislative de natura celei propuse de către autorii inițiativei analizate ar putea să genereze situații în care prescripția dreptului de a obține executarea silită ar fi invocată spre finalul procedurii de executare, cu consecința desființării actelor de executare realizate până la acel moment. Or, în alegerea unei soluții de reglementare în această materie, legiuitorul trebuie să țină cont de interesele tuturor părților implicate în procedura de executare, care ar putea fi afectate de această schimbare de viziune cu privire la instituția prescripției dreptului de a cere executarea silită.

Mai mult, apreciem că soluția legislativă actuală disciplinează conduita debitorului și este de natură să prevină eventualele comportamente abuzive ale acestuia, care, în măsura în care dispune de mijloace pentru blocarea procedurilor de executare silită, trebuie să le utilizeze de îndată ce are cunoștință despre începerea executării silite. Pentru acest motiv, apreciem că invocarea prescripției dreptului de a cere executarea silită pe calea contestației la executare în condițiile art. 715 alin. (1) pct. 3 *Noul Cod de procedură civilă* reprezintă o soluție judicioasă, preferabilă uneia care ar conferi debitorului, în mod nejustificat, un drept discreționar în privința alegerii momentului până la care să poată invoca excepția prescripției. Ținând cont de faptul că, pe lângă creditor și debitor, în procedura de executare silită pot fi implicate și alte persoane, care pot dobândi inclusiv drepturi cu privire la bunurile care fac obiectul executării silite, este necesar ca normele care reglementează desfășurarea etapelor executării silite să asigure un climat de ordine și securitate juridică.

10. Este necesar de subliniat că îndeplinirea actelor și procedurilor de executare silită presupune avansarea unor cheltuieli din partea creditorului, quantumul acestora crescând odată cu avansarea procedurii de executare. În cazul în care debitorul nu ar mai fi obligat să invoce prescripția dreptului de a cere executarea silită în termenul reglementat actualmente la art. 715 alin. (1) *Noul Cod de procedură civilă*, creditorul s-ar afla în situația de a avansa cheltuieli pentru desfășurarea unei proceduri de executare asupra cărei planează riscul de a fi blocată pentru

un motiv care era cunoscut încă de la momentul sesizării executorului judecătoresc cu o cerere de începere a executării silite.

Totodată, posibilitatea formulării contestației privind prescripția executării silite pe tot parcursul procedurii nu este în avantajul organului fiscal, ca organ de executare pentru creanțele datorate bugetului public consolidat.

11. De asemenea, aceste modificări intră în contradicție cu dispozițiile art.261 din *Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare*, care dispun că termenul de formulare a contestației la executare este un termen de decădere de 15 zile, calculat de la data comunicării unui act de executare silită.

Termenul de exercitare a contestației la executare este reglementat prin dispozițiile art.715 din *Legea nr.207/2015*, care au făcut obiectul controlului de constituționalitate prin *Decizia nr.313/2021 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 715 alin. (1) pct. 1 din Codul de procedură civilă*, în considerentele căreia s-a statuat că:

”14. În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat în mod constant că accesul liber la justiție semnifică faptul că orice persoană poate sesiza instanțele judecătorești în cazul în care consideră că drepturile, libertățile sau interesele sale legitime i-au fost încălcate, iar nu faptul că acest drept de acces la justiție nu poate fi supus niciunei condiționări, competența de a stabili regulile de desfășurare a procedurii în fața instanțelor judecătorești revenindu-i legiuitorului, conform art. 126 alin. (2) din Constituție. Mai mult, exercitarea unui drept de către titularul său nu poate avea loc decât cu respectarea cadrului legal stabilit de legiuitor, care, potrivit textului din *Legea fundamentală* menționat, are deplina legitimitate constituțională de a stabili procedura de judecată (a se vedea în acest sens, de exemplu, *Decizia nr. 283 din 27 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 366 din 30 mai 2012*, sau *Decizia nr. 582 din 4 mai 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 379 din 8 iunie 2010*).

15. De asemenea, în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, în concordanță cu cea a Curții Constituționale (a se vedea *Decizia nr. 51 din 14 ianuarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 187 din 24 martie 2010*, *Decizia nr. 619 din 4 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 965 din 30 decembrie 2014, paragraful 18*, sau *Decizia nr. 160 din 24 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 432*

din 9 iunie 2016, paragraful 23), s-a statuat că o caracteristică a dreptului de acces liber la justiție este aceea că nu este un drept absolut (Hotărârea din 28 mai 1985, pronunțată în Cauza Ashingdane împotriva Regatului Unit, paragraful 57) și că el poate fi supus unor restricții legitime, cum ar fi termenele legale de prescripție sau ordonanțele care impun depunerea unei cauțiuni judicatum solvi; important este ca aceste restrângeri să nu aducă atingere substanței dreptului, să urmărească un scop legitim și să existe un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul urmărit (Hotărârea din 21 februarie 1975, pronunțată în Cauza Golder împotriva Regatului Unit, paragraful 39, sau Hotărârea din 10 mai 2001, pronunțată în Cauza Z. și alții împotriva Regatului Unit, paragraful 93).

16. Față de criticile formulate în cauza de față, Curtea constată că stabilirea unui termen de 15 zile care curge de la data când contestatorul a luat cunoștință de actul de executare pe care-l contestă nu contravine dreptului la un proces echitabil ori accesului liber la justiție. Esențial este că părțile au posibilitatea reală și efectivă de a lua cunoștință de actele de executare, moment de la care începe să curgă acest termen de 15 zile, astfel că nu se poate pretinde că este încălcat dreptul la un proces echitabil. Curtea reține, așadar, că termenul de decădere instituit de legiuitor are în vedere asigurarea celerității procedurii, a unei rigori și discipline procesuale, dar și a securității raporturilor juridice (a se vedea, *mutatis mutandis*, Decizia nr. 193 din 3 aprilie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 724 din 22 august 2018, paragraful 23).

17. De altfel, prin Decizia nr. 749 din 22 noiembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 505 din 21 iunie 2019, paragraful 47, instanța de contencios constituțional a reținut că art. 715 din Codul de procedură civilă cuprinde o normă de procedură, ca atare intrând în sfera de competență a legiuitorului, conform dispozițiilor art. 126 alin. (2) din Constituție.”

Totodată, menționăm și cele statuate de Curtea Constituțională, în sensul ca termenul de contestație de 15 zile, prevăzut la art. 715 din *Legea nr. 207/2015*, nu contravine dreptului la un proces echitabil ori accesului liber la justiție, iar, prin instituirea termenului de decădere, legiuitorul a urmărit asigurarea celerității procedurii, a unei rigori și discipline procesuale, dar și securitatea raporturilor juridice și văzând că, în prezent, prescripția poate fi opusă oricând în cursul executării, cu condiția respectării acestui termen de 15 zile de la comunicarea actului de

executare contestat, considerăm că legislația actuală aplicabilă în materie oferă cadrul legal necesar.

12. Învederăm, și cu această ocazie, imperativul realizării unei intervenții sistematizate asupra reglementărilor fundamentale, cum este cazul și al NCPC, sens în care arătăm că, la data formulării prezentului punct de vedere, se află în dezbatere parlamentară și alte inițiative legislative vizând modificarea și completarea acestui act normativ, care propun, întocmai ca propunerea legislativă analizată, mai degrabă modificări și completări punctuale, fiind de dorit ca intervențiile legislative asupra acestei reglementări fundamentale să nu fie realizate prin demersuri succesive, de mică amploare și apropiate în timp, aceasta din perspectiva impactului lor – pe multiple planuri – asupra realizării actului de justiție.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate, **Guvernul nu susține adoptarea acestei inițiative legislative în forma prezentată.**

Cu stimă,

Ilie - Gavril BOLOJAN

Domnului senator Mircea ABRUDEAN
Președintele Senatului